Dosarul nr. 3-1587/2025
2-25090085-12-3-25062025-1

H O T Ă R Î R E
În numele Legii

27 mai 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chişinău (sediul Rîşcani)
în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Veaceslav Martînenco
grefier Nicoleta Mamaliga

examinând în ședință de judecată publică, cauza de contencios administrativ intentată la acțiunea depusă de avocatul Carp Mircea în interesele lui Plăcintă Nicolae împotriva Biroului Vamal Centru și Serviciului Vamal al RM, cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil,-

a c o n s t a t a t:

Argumentele participanților la proces:

La 25.06.2025, avocatul Carp Mircea, acționând în interesele reclamantului Plăcintă Nicolae a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Centru și Serviciului Vamal al RM, cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil.

În motivarea acțiunii, partea reclamantă a indicat că, la data de 20.04.2012, reclamantul a introdus pe teritoriul Republicii Moldova mijlocul de transport de marca „*****”, modelul *****, cu numărul de înmatriculare *****și codul VIN *****.

Menționează că, din susținerile Serviciului Vamal, în calitate de pârât, rezultă că, în privința reclamantului, a fost întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție nr. 420/25/SVM01005936 din 29.01.2025. Prin același act, procesul contravențional a fost încetat, în temeiul art. 441 alin. (1) lit. f) din Codul contravențional, ca urmare a expirării termenului de prescripție pentru tragerea la răspundere contravențională.

Ulterior, Biroul Vamal Centru a emis decizia de regularizare nr. 405 din 07.03.2025, prin care, în sarcina reclamantului, a fost stabilită o datorie vamală în cuantum total de ***** lei.

Nefiind de acord cu decizia de regularizare nr. 405 din 07.03.2025, la data 27.03.2025, reclamantul a depus, în adresa pârâtului o cerere prealabilă prin care a solicitat anularea deciziei de regularizare nr. 405 din 07.03.2025. În motivarea cererii prealabile reclamantul a menționat că respectivul autoturism a fost inclus acum 13 ani pe teritoriul RM, este relevat faptul că a expirat termenul de 3 ani, în interiorul căruia Serviciul Vamal poate percepe taxele de import. La respectiva cerere prealabilă a fost depusă o cerere de concretizare, potrivit căreia reclamantul a menționat că prin cerere prealabilă a solicitat anularea deciziei de regularizare nr. 405 din 07.03.2025.

La data de 17.04.2025, pârâtul a răspuns la respectiva cerere prealabilă, menționând că reieșind din complexitatea obiectului cererii înaintate prelungește termenul de examinare a acesteia cu 60 de zile din momentul expirării termenului de examinare inițial.

Ulterior, pârâtul a emis o nouă decizie de regularizare, cu nr. 817, prin care, a stabilit o

datorie vamală în cuantum total de ***** lei.

La dată, 02.05.2025, reclamantul a depus la sediul pârâtului o cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea deciziei de regularizare nr. 817 din 02.05.2025. În motivarea cererii prealabile, reclamantul a invocat faptul că mijlocul de transport în cauză a fost introdus pe teritoriul Republicii Moldova cu aproximativ 13 ani în urmă, susținând, în acest sens, că a expirat termenul de prescripție de 3 ani în interiorul căruia Serviciul Vamal ar fi fost în drept să stabilească și să perceapă drepturile de import.

Reclamantul susține, că cererea prealabilă nu a fost soluționată de către pârât până la momentul înaintării acțiunii în instanța de judecată, apreciind că această conduită denotă menținerea de către autoritatea vamală a deciziei de regularizare nr. 817 din 02.05.2025.

Ulterior, la data de 29.05.2025, pârâtul a emis răspunsul la cererea prealabilă formulată de reclamant la data de 27.03.2025. În cuprinsul răspunsului, pârâtul a menționat că, la data de 16.04.2025, prin emiterea deciziei de regularizare nr. 817, Biroul Vamal Centru a procedat la corectarea erorii constatate în decizia de regularizare nr. 405 din 07.03.2025, în care, inițial, datoria vamală fusese stabilită în mod eronat ca urmare a încadrării necorespunzătoare a mijlocului de transport la o anumită poziție tarifară.

La data de 09.06.2025, Executorul Judecătoresc *****a intentat procedura de executare nr. 172-45/2025, în baza documentului executoriu nr. 817 din 16.04.2025 emis de Serviciul Vamal, privind încasarea datoriei de ***** MDL, cât și procedura de executare 172-46/2025, în baza documentului executoriu nr. 405 din 07.03.2025 emis de Serviciul Vamal, privind încasarea datoriei de ***** MDL. Astfel, pârâtul a depus la executare ambele acte de regularizare și asta chiar pârâtul a susținut ca a calculat greșit datoria vamală prin Decizia de regularizare nr. 405 din 07.03.2025, susținând în același timp și pretinzând că a calculat corect datoria vamală prin Decizia de regularizare nr. 817 din 16.04.2025.

În drept, partea reclamantă își întemeiază pretențiile făcând referire la art. art. 189, 206, 214, 224 Cod administrativ; art. art. 89, 109, 110, 125, 378, 402, 181^1, Cod vamal; art. art. 3, 6, 109, 173 Cod fiscal.

Cu privire la temeiurile invocate în vederea anulării deciziei de regularizare nr. 405 din 07.03.2025, reclamantul a indicat că, la data de 29.05.2025, pârâtul a expediat răspunsul nr. 28/11-6804 la cererea prealabilă formulată de acesta la data de 27.03.2025. Potrivit răspunsului menționat, pârâtul a comunicat că, la data de 16.04.2025, prin emiterea deciziei de regularizare nr. 817, Biroul Vamal Centru a procedat la corectarea erorii constatate în decizia de regularizare nr. 405 din 07.03.2025, în care, inițial, datoria vamală fusese calculată în mod eronat ca urmare a atribuirii necorespunzătoare a poziției tarifare.

Totodată, reclamantul a susținut că, în pofida faptului că pârâtul a recunoscut caracterul eronat al deciziei de regularizare nr. 405 din 07.03.2025 și a emis ulterior decizia de regularizare nr. 817 din 16.04.2025, în privința acestuia au fost inițiate două proceduri de executare, una în temeiul deciziei de regularizare nr. 405 din 07.03.2025 și alta în temeiul deciziei de regularizare nr. 817 din 16.04.2025.

Ținând cont de cele menționate supra, reclamantul susține că decizia de regularizare nr. 405 din 07.03.2025 contravine prevederilor art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, potrivit cărora actul administrativ individual reprezintă orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Totodată, reclamantul invocă încălcarea prevederilor art. 167 alin. (1) din Codul administrativ, potrivit cărora, în cazul în care consideră cererea prealabilă admisibilă și întemeiată, autoritatea publică emitentă anulează, în tot sau în parte, actul administrativ individual contestat sau emite actul administrativ individual solicitat.

Atestă faptul că, Serviciul Vamal a admis parțial cererea prealabilă, pe alte temeiuri decât cele indicate și a modificat decizia de regularizare nr. 405 din 07.03.2025 prin noua decizie de regularizare nr. 817 din 29.05.2025, prin care a diminuat datoria vamală de la ***** MDL la ***** MDL.

Relevă, că la 20.04.2012, reclamantul a introdus pe teritoriul Republicii Moldova mijlocul de transport de marca *****, modelul ***** n/î *****, Vin Cod: *****.

Potrivit art. 10 alin. (1) Cod Vamal, termenul pentru notificarea datoriei vamale este de 3 ani de la data la care a apărut datoria vamală.

Potrivit art. 427 alin. (19) Cod Vamal, Mijloacele de transport de uz privat, altele decât cele prevăzute la art. 319[1] pct. 3) lit. a) și b), pot rămâne pe teritoriul vamal sub regimul de admitere temporară pe o perioadă continuă sau întreruptă de 180 de zile într-un interval de 12 luni consecutive. Plasarea sub regimul de admitere temporară a mijloacelor de transport prevăzute în prezentul alineat, de către persoanele stabilite pe teritoriul vamal, se efectuează prin declararea verbală sau altă acțiune a mijlocului de transport, fără deținerea autorizației și cu exonerare de la prezentarea garanției. Pentru mijloacele de transport neînmatriculate în Republica Moldova care au fost introduse pe teritoriul vamal al Republicii Moldova prin declarare prin acțiune până la momentul intrării în vigoare a prezentului cod, termenul de declarare prin acțiune de 180 de zile este calculat din data intrării în vigoare a prezentului cod.

Astfel, ținând cont de prevederile menționate supra, atestă faptul că termenul de declarare prin acțiune în prezentul caz urmează a fi calculat în interiorul a 180 de zile din data de 24.08.2021 (data intrării în vigoare a noului cod vamal), astfel respectivul termen este împlinit la data 20.02.2022. De asemenea prima decizie de reglementare din prezentul caz a fost emisă de către Serviciul Vamal la 07.03.2025, adică peste 3 ani și 15 zile, iar a doua decizie de reglementare a fost emisă la peste 3 ani și 55 zile, prin urmare, conform prevederilor art. 427 alin. (19) coroborat cu prevederile art. 89 alin. (2), 109 alin. (1), 110 (1), 125 alin. (2) Cod vamal reiese că Serviciul Vamal a notificat și emis față de reclamant, cu încălcarea termenului de prescripție de 3 ani, deciziile de regularizare nr. 817 din 16.04.2025 si nr. 405 din 07.03.2025.

Mai mult, în situația în care termenul de prescripție ar fi calculat începând cu data introducerii în țară a automobilului respectiv, acesta ar depăși 12 ani. Prin urmare, și în această ipoteză, deciziile de regularizare menționate supra au fost emise și notificate cu mult peste termenul legal de prescripție de 3 ani.

Astfel, având în vedere că respectivele documente executorii, și anume deciziile de regularizare, au fost emise și notificate cu depășirea termenului legal de prescripție de 3 ani, rezultă că acestea au fost adoptate cu încălcarea normelor legale aplicabile, ceea ce determină ilegalitatea actelor respective și, după caz, nulitatea acestora.

Prin urmare, solicită partea reclamantă:

1. Anularea deciziei de regularizare nr. 405 din 07.03.2025.
2. Anularea deciziei de regularizare nr. 817 din 16.04.2025.
3. Obligarea Serviciului Vamal să emită în privința lui Plăcintă Nicolae o decizie privind stingerea obligațiilor fiscale ca urmare a intervenirii termenului de prescripție aferent

obligațiilor fiscale rezultate din importul mijlocului de transport de marca „*****”, modelul *****, n/î *****, VIN cod: *****.

Obiecțiile pârâtului:

La 23.07.2025, reprezentantul autorității pârâte, din cadrul Biroului Vamal Centru, a depus referință la cererea de chemare în judecată, prin care a solicitat respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată. (f.d.50-54)

În ședința de judecată:

Reprezentantul reclamantului, avocatul Carp Mircea, a susținut integral argumentele expuse în cererea de chemare în judecată, solicitând admiterea pretențiilor în modul în care au fost formulate.

Reprezentantul autorității pârâte, din cadrul Serviciului Vamal, Barcar Cătălina, a pledat pentru respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată, pe motivele de fapt și de drept invocate în referință.

Aprecierea instanței de judecată:

Examinând cererea de chemare în judecată, audiind explicațiile participanților la proces, cercetând probele anexate la dosar în ansamblu şi interconexiunea lor, studiind normele legii aplicabile, instanța de judecată ajunge la concluzia că, cererea de chemare în judecată depusă de Carp Mircea în interesele lui Plăcintă Nicolae împotriva Biroului Vamal Centru și Serviciului Vamal al RM, cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil, este **admisibilă** și pasibilă de a fi **respinsă,** din următoarele considerente.

Conform art. 2 alin. (1) Codul administrativ, prevederile prezentului Codul determină statutul juridic al participanților la raporturile administrative, atribuțiile autorităților publice administrative și ale instanțelor de judecată competente pentru examinarea litigiilor de contencios administrativ, drepturile și obligațiile participanților în procedura administrativă și cea de contencios administrativ.

Conform art. 22 alin. (1) Codul administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Potrivit art. 93 alin. (1)-(3) din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Conform art. 189 alin. (1) și (2) Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ. O acţiune în contencios administrativ poate fi înaintată şi atunci când autoritatea publică nu a soluţionat în termen legal o cerere.

În acord cu art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului Codul. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

Admisibilitatea acțiunii de contencios administrativ.

Revendicările reclamantului se circumscriu acțiunii în obligare (art. 206 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ și art. 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ) care sunt susceptibile examinării de către instanțele de contencios administrativ.

Competența jurisdicțională materială și teritorială aparține Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani).

Procedura prealabilă a fost respectată, iar ca reacție, de către Serviciul Vamal a fost emis răspunsul nr. 28/11-6804 din 29.05.2025.

Corelând data comunicării actului administrativ, cu momentul înaintării acțiunii în judecată, se atestă întrunirea termenului legal de valorificare a acțiunii.

Nu există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; nu există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; la aceeași sau la altă instanță de judecată nu se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept. La fel, acțiunea de contencios administrativ corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și a fost depusă de o persoană împuternicită.

În această ordine de idei, judecătorul constată cu certitudine că partea reclamantă a respectat rigorile de admisibilitate a prezentei acțiuni prevăzute la art. 207 din Codul administrativ.

Cu privire la fondul cauzei.

Art. 5 din Codul vamal definește următoarele noțiuni:

datorie vamală – obligație a unei persoane de a plăti cuantumul drepturilor de import sau de export în conformitate cu legislația vamală și fiscală;

debitor – persoană obligată la plata unei datorii vamale;

decizie vamală – acțiune și/sau act al Serviciului Vamal aferent legislației vamale care reglementează un anumit caz, având efecte juridice asupra uneia sau mai multor persoane;

declarant – persoană care depune în nume propriu sau în numele căreia se depune o declarație vamală, o declarație de depozitare temporară, o declarație sumară de intrare, o declarație sumară de ieșire, o declarație de reexport sau o notificare de reexport;

drepturi de export – taxă vamală care trebuie plătită la exportul mărfurilor;

drepturi de import – taxă vamală care trebuie plătită la importul mărfurilor, taxă pe valoarea adăugată și accize a căror încasare este atribuită Serviciului Vamal.

Potrivit art. 87 din Cod vamal 95/2021 (1) La introducerea mărfurilor pe teritoriul vamal, datoria vamală apare în cazurile când:

a) mărfurile pasibile de drepturi de import sunt puse în liberă circulație, inclusiv în temeiul regimului de destinație finală;

b) mărfurile pasibile de drepturi de import sunt plasate sub regimul de admitere temporară cu scutire parțială de drepturi de import.

(2) Datoria vamală apare în momentul acceptării declarației vamale.

(3) Declarantul este debitorul. În cazul unei reprezentări indirecte, persoana pe seama căreia s-a făcut declarația vamală este de asemenea debitor.

(4) În cazul în care declarația vamală pentru unul dintre regimurile menționate la alin. (1) este întocmită pe baza unor informații din care rezultă că drepturile de import sau o parte din acestea nu sunt percepute, persoana care a furnizat informațiile necesare întocmirii declarației și care știa sau trebuia în mod rezonabil să știe că aceste informații sunt eronate este, de asemenea, debitor.

Potrivit art. 89 din Cod vamal 95/2021, (1) În cazul mărfurilor supuse unor drepturi de import, o datorie vamală la import apare dacă nu se respectă:

a) oricare dintre obligațiile stabilite în legislația vamală cu privire la introducerea mărfurilor străine pe teritoriul vamal, la scoaterea lor de sub supravegherea vamală sau la circulația, perfecționarea, depozitarea, depozitarea temporară, admiterea temporară sau dispunerea de astfel de mărfuri pe teritoriul respectiv; sau

b) o condiție care reglementează plasarea mărfurilor străine sub un regim vamal sau acordarea, datorită destinației finale a mărfurilor, a unei scutiri sau a unei reduceri de drepturi de import; sau

c) oricare dintre obligațiile stabilite în legislația vamală cu privire la destinația finală a mărfurilor.

(2) Datoria vamală apare:

a) fie în momentul în care nu este îndeplinită sau încetează a fi îndeplinită obligația a cărei neîndeplinire duce la apariția datoriei vamale;

b) fie în momentul în care se acceptă o declarație vamală pentru plasarea mărfurilor sub un regim vamal, în cazul în care se constată ulterior că una dintre condițiile stabilite pentru plasarea acestor mărfuri sub acest regim sau pentru acordarea unei scutiri ori a unei reduceri de drepturi de import în baza destinației finale a mărfurilor nu a fost de fapt îndeplinită.

(3) În cazurile menționate la alin. (1) lit. a) și c), debitor este:

a) orice persoană care trebuia să îndeplinească obligațiile respective;

b) orice persoană care cunoștea sau care trebuia în mod rezonabil să cunoască faptul că o obligație prevăzută de legislația vamală nu a fost îndeplinită și care a acționat pe seama persoanei care trebuia să îndeplinească obligația sau care a participat la acțiunea ce a dus la neîndeplinirea obligației;

c) orice persoană care a dobândit sau a avut în posesie mărfurile în cauză și care cunoștea sau trebuia în mod rezonabil să cunoască, în momentul în care a dobândit sau a primit mărfurile, faptul că una dintre obligațiile prevăzute în legislația vamală sau fiscal nu a fost îndeplinită.

(4) În cazurile menționate la alin. (1) lit. b), debitor este persoana care are obligația de a respecta condițiile care reglementează plasarea mărfurilor sub un regim vamal, întocmirea declaraţiei vamale pentru mărfurile plasate sub regimul vamal respectiv sau acordarea unei scutiri ori a unei reduceri de drepturi de import în baza destinației finale a mărfurilor. (5) În cazul în care se întocmește o declarație vamală pentru unul dintre regimurile vamale menționate la alin. (1) lit. b) și orice informație solicitată în temeiul legislației vamale cu referire la condițiile privind plasarea sub regimul vamal respectiv este furnizată Serviciului Vamal, ceea ce determină ca drepturile de import, în totalitate sau în parte, să nu fie percepute, persoana care a furnizat datele necesare pentru întocmirea declarației vamale și care cunoștea sau trebuia în mod rezonabil să cunoască faptul că o astfel de informație era eronată este, de asemenea, debitor.

Potrivit art. 109 din Cod vamal 95/2021, (1) Datoria vamală se notifică debitorului, în forma prevăzută, în locul unde a apărut sau se consideră că a apărut datoria vamală conform art. 97.

(2) Notificarea menționată la alin. (1) nu se efectuează în oricare dintre următoarele cazuri:

a) în așteptarea determinării definitive a cuantumului drepturilor de import sau de export a fost impusă o măsură provizorie de politică comercială care ia forma unei taxe;

b) cuantumul drepturilor de import sau de export de plătit este superior celui determinat pe baza unei decizii luate conform art. 32;

c) decizia inițială de a nu notifica datoria vamală sau de a o notifica cu un cuantum al drepturilor de import sau de export inferior cuantumului drepturilor de import sau de export de plătit a fost luată pe baza dispozițiilor cu caracter general invalidate ulterior prin hotărârea unei instanțe judecătorești;

d) termenul de prescripție a expirat.

(3) Serviciul Vamal poate renunța la notificarea unei datorii vamale în următoarele cazuri:

a) datoria vamală apare prin nerespectare, în temeiul art. 89 sau 92, și cuantumul drepturilor de import sau de export în cauză este mai mic de 100 de lei;

b) datoria vamală notificată inițial a fost cu un cuantum al drepturilor de import sau de export mai mic decât cuantumul drepturilor de import sau de export de plătit, cu condiția ca diferența dintre cuantumurile respective să fie mai mică de 100 de lei.

Limita de 100 de lei menționată la lit. a) și b) se aplică pentru fiecare acțiune de recuperare.

(4) În cazul în care cuantumul drepturilor de import sau de export de plătit este egal cu cuantumul menționat în declarația vamală, acordarea de către Serviciul Vamal a liberului de vamă pentru mărfuri este echivalentă cu notificarea debitorului privind datoria vamală. (5) În cazul în care cuantumul drepturilor de import sau de export de plătit nu este egal cu suma înscrisă în declarația vamală, Serviciul Vamal notifică debitorul cu privire la datoriile vamale, atunci când acesta este în măsură să determine cuantumul drepturilor de import sau de export de plătit, și ia o decizie asupra acestora. (6) Decizia de regularizare este un document, după un model stabilit, care servește drept dovadă a apariției, a modificării și/sau a anulării datoriei vamale și a contravalorii mărfurilor, a rambursării sau a remiterii cuantumului drepturilor de import sau de export plătite ori percepute în plus și a măsurilor de politică comercială și care este executoriu din momentul notificării persoanei/debitorului. Decizia de regularizare prevede, după caz, majorările de întârziere care ar putea apărea. Persoana/debitorul semnează decizia de regularizare chiar și în caz de dezacord. (7) Declaraţia vamală şi decizia de regularizare sunt titluri executorii ce se onorează de către garant fără accept, poprire şi validare, la simpla solicitare a Serviciului Vamal. În cazul în care garantul nu dă curs solicitării Serviciului Vamal în cel mai scurt termen posibil, acesta din urmă este în drept să nu accepte pe viitor instrumentele de plată sau de garantare emise de acest garant. (9) În cazul în care notificarea datoriei vamale ar prejudicia cursul anchetelor penale, Serviciul Vamal poate amâna notificarea până în momentul în care aceasta nu mai prejudiciază cursul anchetei penale.

Potrivit art. 110 din Cod vamal 95/2021, (1) Termenul de prescripție pentru notificarea datoriei vamale, a majorărilor de întârziere (penalităților), a amenzilor și a contravalorii mărfurilor este de 3 ani de la data la care au apărut datoria vamală, majorările de întârziere (penalitățile), amenzile și contravaloarea mărfurilor. (2) În cazul în care datoria vamală apare ca urmare a unei fapte susceptibile de a genera un proces penal, termenul de 3 ani prevăzut la alin. (1) se prelungește la 10 ani. (2^1) Termenele prevăzute la alin. (1) și (2) se suspendă în cazul în care:

a) este introdusă o cale de atac în conformitate cu art. 44. Suspendarea se aplică de la data la care este introdusă calea de atac și este în vigoare pe durata procedurilor respective; sau

b) Serviciul Vamal comunică debitorului, în conformitate cu art. 15 alin. (8), motivele pentru care intenționează să notifice datoria vamală. Suspendarea se aplică de la data comunicării și până la sfârșitul perioadei în care debitorului i se acordă posibilitatea de a-și exercita dreptul la replică.

(3) În cazul în care datoria vamală este restabilită în temeiul art. 119 alin. (11), termenul prevăzut la alin. (1) și (2) din prezentul articol este considerat ca suspendat de la data la care s-a depus cererea de rambursare sau de remitere conform art. 124 și până la data la care s-a luat decizia în privința acestei cereri de rambursare sau de remitere.

Potrivit art. 117 din Cod vamal 95/2021 (1) Plata datoriei vamale, inclusiv a majorărilor de întârziere (penalităților), a amenzilor și a contravalorii mărfurilor se efectuează în numerar sau prin virament, iar pentru persoanele fizice care nu sunt subiecți ai activității de întreprinzător plata poate fi efectuată în numerar sau prin intermediul instrumentelor de plată fără numerar acceptate de Serviciul Vamal. Achitarea se efectuează în moneda națională. (2) Plata poate fi efectuată de către o persoană terță în locul debitorului. (3) Debitorul poate în toate cazurile să achite cuantumul drepturilor de import sau de export, parțial sau integral, anterior expirării termenului dat în acest scop.

Potrivit art. 118 din Cod vamal 95/2021 (1) Dacă cuantumul drepturilor de import sau de export nu este plătit în modul prevăzut la art. 113, Serviciul Vamal execută garanția și, după caz, inițiază executarea silită a datoriei vamale, a majorărilor de întârziere (penalităților), a amenzilor și a contravalorii mărfurilor conform art. 127–139. (2) Pentru fiecare zi de întârziere a plății cuantumului drepturilor de import sau de export se încasează o majorare de întârziere (penalitate) în mărimea stabilită de Codul fiscal. (3) Majorarea de întârziere (penalitatea) se percepe din prima zi după expirarea termenului prelungit sau din data apariției acesteia și până la data plății totale, după caz. (4) Majorarea de întârziere (penalitatea) se percepe la cuantumul drepturilor de import și de export, separat pentru fiecare tip de impozit sau taxă. (5) În cazul în care datoria vamală apare în baza art. 89 sau art. 92 ori în cazul în care notificarea datoriei vamale rezultă dintr-un control ulterior, majorarea de întârziere (penalitatea) se percepe în plus față de cuantumul drepturilor de import sau de export, de la data apariției datoriei vamale și până la data notificării acesteia. (6) Calcularea majorării de întârziere (penalității) după notificare și înscrierea acesteia în fișa de evidență se efectuează lunar, fără emiterea unei decizii. La necesitate, notificarea debitorului privind cuantumul majorării de întârziere (penalității) calculate în acest sens se efectuează prin decizia de regularizare. (7) Majorarea de întârziere (penalitatea) menționată la alin. (6) nu se calculează în limita supraplății la buget, constatate în contul unic trezoreial al drepturilor de import sau de export achitate în avans. Supraplata respectivă este utilizată pentru stingerea datoriei prin compensare. Modul și procedura de stingere prin compensare se stabilesc de Ministerul Finanțelor. (8) Remiterea datoriei vamale atrage anularea majorării de întârziere (penalității) aferente acesteia. (9) Majorarea de întârziere (penalitatea) nu se calculează pentru datoria vamală constatată în cadrul controlului ulterior dacă, la momentul vămuirii, mărfurile au fost supuse controlului documentar și celui fizic și a fost acordat liberul de vamă. (10) Serviciul Vamal renunță la perceperea unei majorări de întârziere (penalități) în cazul în care suma pentru fiecare acțiune de recuperare este mai mică de 100 de lei. (10^1) În cazul în care debitorul se eschivează de la achitarea drepturilor de import și de export, a majorărilor de întârziere (penalităților), a amenzilor și a contravalorii mărfurilor, subdiviziunea competentă a

Serviciului Vamal este în drept să emită și să înainteze băncii respective dispoziția de suspendare a operațiunilor din conturile bancare în partea de cheltuieli din contul debitorului restanțier până la achitarea deplină, cu excepția conturilor bancare deschise conform prevederilor acordurilor de împrumut încheiate între Republica Moldova și donatorii externi. Banca, la data apariției mijloacelor bănești la cont, este obligată să informeze imediat subdiviziunea Serviciului Vamal emitentă a dispoziției de suspendare a operațiunilor la conturile bancare ale debitorului. (11) Neplata în termen a datoriei vamale, a majorărilor de întârziere (penalităților), a amenzilor și a contravalorii mărfurilor atrage, în mod suplimentar, suspendarea dreptului de îndeplinire a altor formalități vamale de către debitorul respectiv până la stingerea datoriei vamale, majorărilor de întârziere (penalităților), a amenzilor și a contravalorii mărfurilor.(12) Serviciul Vamal este obligat să ia toate măsurile pentru încasarea datoriei vamale, a majorărilor de întârziere (penalităților), a amenzilor și a contravalorii mărfurilor de la debitor sau de la persoanele care răspund solidar cu acesta. Răspunderea solidară intervine după expirarea termenului de 10 zile de achitare benevolă.

Potrivit art. 318 din Cod vamal 95/2021 (1) În cadrul regimului de admitere temporară, mărfurile străine destinate reexportului pot face obiectul unei utilizări speciale pe teritoriul vamal, cu scutire totală sau parțială de drepturi de import și fără a fi supuse:

a) altor plăți;

b) măsurilor de politică comercială, în măsura în care acestea nu interzic introducerea mărfurilor pe teritoriul vamal sau scoaterea lor din acesta.

(2) Regimul de admitere temporară se poate utiliza numai în cazul în care sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) mărfurile nu suferă nicio modificare, cu excepția uzurii normale datorate folosirii acestora;

b) este posibilă asigurarea identificării mărfurilor plasate sub regim, cu excepția cazului în care, având în vedere natura sau utilizarea prevăzută a acestora, absența măsurilor de identificare nu riscă să conducă la folosirea abuzivă a regimului sau, în cazul menționat la art. 290, atunci când este posibil să se verifice că sunt respectate condițiile prevăzute pentru mărfuri echivalente;

c) titularul regimului este stabilit în afara teritoriului vamal, cu excepția cazurilor prevăzute de prezentul cod și de Regulamentul de punere în aplicare a Codului vamal;

d) sunt îndeplinite cerințele prevăzute în legislația vamală pentru acordarea scutirii totale sau parțiale de drepturi de import.

(3) Regimului de admitere temporară a mărfurilor sunt aplicabile prevederile Convenției de la Istanbul (Istanbul, 1990).

(4) Persoanele fizice care nu au scos de pe teritoriul vamal mijloacele de transport rutier plasate sub regimul de admitere temporară nu au dreptul să introducă pe teritoriul Republicii Moldova sub regimul de admitere temporară alte mijloace de transport rutier.

(5) Dacă termenul pentru încheierea regimului de admitere temporară pentru mijloacele de transport rutier a expirat, iar în privința persoanei fizice titulară a regimului a fost emisă decizia cu privire la contravenția vamală, în cazul neexecutării obligației de reexport al mijlocului de transport de pe teritoriul vamal în termen de 30 de zile de la data aducerii la cunoștință a deciziei cu privire la contravenția vamală, regimul de admitere temporară pentru mijloacele de transport rutiere se încheie din oficiu, cu efectuarea mențiunilor corespunzătoare în sistemul informațional și cu emiterea deciziei de regularizare privind încasarea drepturilor de import. Drepturile de import vor fi calculate conform legislației la data emiterii deciziei de regularizare.

(6) În cazul în care mijlocul de transport rutier nu a fost scos de pe teritoriul Republicii Moldova în termenul stabilit de legislație, iar acesta nu mai există (a fost distrus sau vândut la piese, fapt confirmat prin documente justificative sau prin declarația pe propria răspundere a persoanei), biroul vamal va încasa drepturile de import.

Potrivit art. 319[1] din Cod vamal 95/2021 Încheierea regimului de admitere temporară în cazul mijloacelor de transport și al containerelor trebuie să aibă loc în următoarele termene, calculate de la data la care mărfurile sunt plasate sub regim:

1) pentru mijloace de transport feroviar – 12 luni;

2) pentru mijloace de transport neferoviar utilizate în scop comercial – intervalul de timp necesar pentru efectuarea operațiunilor de transport;

3) pentru mijloace de transport rutier utilizate în scop privat:

a) de către studenți, cu excepția celor care dețin cetățenia Republicii Moldova – intervalul ședерii lor pe teritoriul vamal în scopul unic de a-și urma studiile;

b) de către persoane care îndeplinesc activități cu o durată determinată – intervalul ședерii lor pe teritoriul vamal necesare pentru a-și urma scopul unic de îndeplinire a activității de serviciu;

c) în alte cazuri, inclusiv pentru animale de tracțiune și atelaje – 6 luni;

d) în cazul persoanelor fizice care nu sunt stabilite pe teritoriul vamal. Acestora li se acordă un alt regim de ședere pe teritoriul Republicii Moldova. Documentele confirmative sunt prezentate organului vamal în vederea prelungirii termenului de aflare a mijlocului de transport auto declarat prin altă acțiune, iar informația respectivă este inclusă în Registrul de stat al vehiculelor. Prelungirea termenului de admitere temporară se face în baza declarației vamale standard sau conform procedurii stabilite de Serviciul Vamal și fără obligativitatea depunerii garanției;

4) pentru mijloace de transport aerian utilizate în scop privat – 6 luni;

5) pentru mijloace de transport maritim și fluvial utilizate în scop privat – 18 luni;

6) pentru containere, echipamentul și accesoriile lor –12 luni.

Potrivit art. 427 alin. (19) din Cod vamal 95/2021, mijloacele de transport de uz privat, altele decât cele prevăzute la art. 319[1] pct. 3) lit. a) și b), pot rămâne pe teritoriul vamal sub regimul de admitere temporară pe o perioadă continuă sau întreruptă de 180 de zile într-un interval de 12 luni consecutive. Plasarea sub regimul de admitere temporară a mijloacelor de transport prevăzute în prezentul alineat, de către persoanele stabilite pe teritoriul vamal, se efectuează prin declararea verbală sau altă acțiune a mijlocului de transport, fără deținerea autorizației și cu exonerare de la prezentarea garanției. Pentru mijloacele de transport neînmatriculate în Republica Moldova care au fost introduse pe teritoriul vamal al Republicii Moldova prin declarare prin acțiune până la momentul intrării în vigoare a prezentului cod, termenul de declarare prin acțiune de 180 de zile este calculat din data intrării în vigoare a prezentului cod. Mijloacele de transport rutier înmatriculate în Ucraina pot rămâne sub regimul vamal de admitere temporară până la 1 august 2025 cu condiția obținerii de către cetățenii ucraineni a unui statut conform Legii nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova.

Potrivit pct. 2 din Ordinul nr. 458 din 28.11.2023 cu privire la aprobarea modului de utilizare, formularul și instrucțiunea de completare a Deciziei de regularizare, Funcționarii Serviciului Vamal (birourilor şi posturilor vamale) emit decizia de regularizare, care servește drept dovadă a apariției, modificării și/sau anulării datoriei vamale/contravalorii mărfurilor; a rambursării sau remiterii cuantumului drepturilor de import sau de export plătite ori percepute

în plus și a măsurilor de politică comercială, care este executorie din momentul notificării debitorului.

Potrivit pct. 3 din Ordinul menționat, Decizia de regularizare se emite în cazurile:

1) apariţiei datoriei vamale, potrivit Titlului III, Capitolul I din Codul vamal nr.95/2021, inclusiv în situaţia în care lipseşte declaraţia vamală sau chitanța de percepere a drepturilor de import și de export.

2) apariţiei, modificării (inclusiv micşorării) sau anulării datoriei vamale urmare a efectuării controlului ulterior;

3) corectării erorilor de calcul, ca rezultat al verificărilor efectuate după validarea declaraţiei vamale;

4) corectării erorilor comise într-o decizie de regularizare emisă anterior;

5) anularea datoriei vamale, drept consecinţă a executării unei hotărâri de judecată sau a deciziei Serviciului Vamal în urma examinării cererii prealabile (contestaţiei).

6) recalculării datoriei vamale ca rezultat al efectului retroactiv al cadrului normativ;

7) recalculul datoriei vamale, ca rezultat al prezentării documentelor confirmative pentru aplicarea unui tratament tarifar favorabil sau preferenţial;

8) închiderea din oficiu a regimurilor speciale;

9) calculării/recalculării și/sau anulării majorării de întârziere (penalității), după caz;

Potrivit pct. 4 din același Ordin, Modificarea deciziei de regularizare prin corectarea erorilor comise în aceasta, în partea ce ţine de datoria vamală/contravaloarea mărfurilor calculate, se efectuează prin întocmirea şi aprobarea unei decizii de regularizare suplimentare, indicând după caz, diferenţa sumei modificate spre încasare/remitere, precum şi cuantumul datoriei vamale spre rambursare.

Potrivit pct. 5 din Ordinul nr. 458/2003, Corectarea erorilor comise într-o decizie de regularizare, ce nu ţin de datoria vamală/contravaloarea mărfurilor calculate, se efectuează pe unul din exemplarele originale ale deciziei de regularizare rămase Serviciului Vamal şi se semnează de către funcționarul vamal care a efectuat corectarea. După corectarea erorii, Serviciul Vamal remite imediat debitorului o copie autentificată a deciziei de regularizare corectate.

Potrivit pct. 56 din Ordinul Serviciului Vamal nr. 51-O din 07.02.2025, regimul special de admitere temporară se încheie prin reexportul mărfurilor sau plasarea lor în alt regim vamal, cu respectarea reglementărilor specifice regimului vamal solicitat.

Potrivit pct. 57 din același Ordin, în cazul încălcării termenului, regimul special urmează a fi încheiat din oficiu, de către biroul vamal de supraveghere, prin emiterea deciziei de regularizare în conformitate cu Ordinul directorului Serviciului Vamal nr.458-O din 28.12.2023 cu privire la aprobarea modului de utilizare, formularul de instrucțiune, de completare a Deciziei de regularizare, încasând drepturile de import.

Materialele cauzei denotă, că potrivit sesizării inspectorului principal al Postului Vamal Sculeni din 07.12.2024, la data de 07.12.2024, în jurul orei 16:43, la pista de control vamal „Intrare autoturisme”, s-a prezentat mijlocul de transport de model *****, cu numărul de înmatriculare *****, înmatriculat în Republica Moldova și condus de Plăcintă Nicolae. În urma verificării informațiilor disponibile în sistemul informațional „Frontiera”, s-a stabilit că reclamantul a introdus anterior pe teritoriul Republicii Moldova două mijloace de transport cu numere de înmatriculare străine, după cum urmează: la data de 06 ianuarie 2012 – un mijloc de transport de tip autocamion, marca *****, model *****, cu numărul de înmatriculare ***** și codul VIN *****; iar la data de 20 aprilie 2012 – un mijloc de transport de tip autocamion, marca

*****, model *****KA, cu numărul de înmatriculare *****(GB) și codul VIN *****. (f.d. 10 din dosar administrativ)

La data de 29.01.2025, în privința reclamantului a fost emisă decizia asupra cazului de contravenție vamală nr. 419/25, prin care procedura contravențională a fost încetată în temeiul art. 441 alin. (1) lit. f) din Codul contravențional, ca urmare a expirării termenului de prescripție pentru tragerea la răspundere contravențională**.** (f.d. 7 din dosar administrativ)

Prin decizia de regularizare nr. 405 din 07.03.2025, emisă de Biroul Vamal Centru s-a calculat spre încasare de la Plăcintă Nicolae datoria vamală în suma totală de ***** lei. (f.d. 20-21)

La data de 27.03.2025, reclamantul a înaintat către Serviciul Vamal o cerere prealabilă prin care a solicitat anularea deciziei de regularizare nr. 405 din 07.03.2025, invocând, în susținerea solicitării sale, că drepturile de import au fost calculate în privința unui autovehicul uzat**,** introdus pe teritoriul Republicii Moldova în anul 2012. (f.d. 22)

Ulterior, la data de 20.03.2025, a fost emis raportul de constatare tehnico- științifică nr. 28/10-00104, în baza căruia s-a stabilit că mijlocul de transport în cauză este un autocamion marca *****, model *****KA, cu capacitatea cilindrică a motorului de 2.497 cm^3, anul fabricării *****, tipul de combustibil motorină. (f.d. 3-4 din dosar administrativ)

Ca urmare a acestor constatări, vehiculul a fost reclasificat corespunzător la o altă poziție tarifară, și anume poziție tarifară pentru care se percepe taxă vamală în cuantum de 10% și TVA de 20%.

La data de 16.04.2025, Biroul Vamal Centru a emis decizia de regularizare nr. 817, prin care, în vederea corectării erorii constatate în decizia de regularizare nr. 405 din 07.03.2025**,** au fost recalculate drepturile de import aferente mijlocului de transport, stabilindu-se, în consecință, suma de ***** lei care urma a fi încasată de la reclamant. (f.d. 25-26 din dosar administrativ)

La data de 29.05.2025, Serviciul Vamal a emis răspunsul nr. 28/11-6804, prin care a respins solicitările formulate de reclamant în cadrul cererii prealabile. (f.d. 27)

Nefiind de acord cu răspunsul Serviciul Vamal din 29.05.2025, la data de 25.06.2025 reclamantul a depus prezenta acțiune în instanța de judecată. (f.d.6-15)

Instanța reține, că încetarea procedurii contravenționale în cauza nr. 419/25, prin decizia din 29.01.2025, în temeiul art. 441 alin. (1) lit. f) din Codul contravențional, nu poate fi echivalată cu constatarea inexistenței datoriei vamale și nici nu produce, prin ea însăși, efectul stingerii obligațiilor vamale ale reclamantului, deoarece răspunderea contravențională și obligația vamală constituie două categorii juridice distincte, având obiect, temei juridic și consecințe diferite: prima vizează stabilirea și sancționarea unei fapte contravenționale, iar cea de-a doua rezultă din aplicarea normelor vamale privind respectarea obligațiilor aferente regimului vamal și plata drepturilor de import.

Or, actul de încetare a procedurii contravenționale nu conține o constatare expresă privind inexistența datoriei vamale și nu înlătură obligația autorității vamale de a verifica și, după caz, de a regulariza drepturile de import datorate în conformitate cu legislația vamală.

Prin urmare, in stanța atestă că, legalitatea deciziilor de regularizare nr. 405 din 07.03.2025 și nr. 817 din 16.04.2025 urmează a fi apreciată distinct, prin prisma normelor Codului vamal și a dispozițiilor aplicabile actelor administrative individuale, fără ca soluția adoptată în procedura contravențională să constituie, prin ea însăși, un impediment pentru stabilirea sau regularizarea datoriei vamale.

Astfel, instanța constată că argumentul reclamantului întemeiat pe încetarea procedurii contravenționale nu este suficient pentru a determina anularea actelor administrative contestate, fiind necesară examinarea separată a existenței datoriei vamale, a termenului în care aceasta putea fi stabilită, precum și a legalității și temeiniciei modalității de calcul și regularizare aplicate de autoritatea vamală.

Instanța atestă că, unul dintre principalele argumente invocate de reclamant în susținerea acțiunii îl constituie pretinsa prescriere a dreptului autorității vamale de a stabili și notifica datoria vamală. În esență, reclamantul susține că mijlocul de transport ***** *****KA, cu numărul de înmatriculare *****(GB), VIN *****, a fost introdus pe teritoriul Republicii Moldova la data de 20.04.2012, iar, în opinia sa, eventualele obligații vamale ar fi trebuit stabilite în legătură cu această dată. Prin urmare, reclamantul consideră că termenul de prescripție de 3 ani ar fi fost demult expirat la momentul emiterii deciziei de regularizare nr. 405 din 07.03.2025.

Instanța apreciază că această interpretare nu poate fi reținută, întrucât se confundă data introducerii mijlocului de transport pe teritoriul vamal cu momentul apariției datoriei vamale. Or, aceste două momente nu sunt identice în mod necesar. În primul rând, instanța reține că mijlocul de transport în cauză a fost introdus prin declarare prin acțiune anterior intrării în vigoare a Codului vamal nr. 95/2021.

Potrivit art. 427 alin. (19) din Codul vamal, mijloacele de transport de uz privat pot rămâne pe teritoriul vamal sub regimul de admitere temporară pe o perioadă continuă sau întreruptă de 180 de zile într-un interval de 12 luni consecutive.

Deosebit de relevant pentru prezenta cauză este faptul că aceeași normă prevede în mod expres că, pentru mijloacele de transport neînmatriculate în Republica Moldova care au fost introduse pe teritoriul vamal prin declarare prin acțiune până la momentul intrării în vigoare a Codului vamal, termenul de 180 de zile se calculează din data intrării în vigoare a Codului. Prin urmare, legiuitorul a instituit o regulă tranzitorie specială pentru situația mijloacelor de transport care se aflau deja pe teritoriul vamal la momentul intrării în vigoare a noului Cod vamal.

Astfel, în privința mijlocului de transport introdus de reclamant la data de 20.04.2012, termenul relevant de 180 de zile nu poate fi calculat, astfel cum pretinde reclamantul, pornind de la anul 2012. Dimpotrivă, în aplicarea expresă a art. 427 alin. (19), pentru un mijloc de transport care a fost introdus prin declarare, prin acțiune anterior intrării în vigoare a Codului vamal, termenul de 180 de zile se calculează de la data intrării în vigoare a acestuia, respectiv de la 01.01.2024.

În consecință, începând cu 01.01.2024, reclamantul beneficia de perioada legală de 180 de zile în care mijlocul de transport putea rămâne pe teritoriul vamal sub regimul de admitere temporară, cu respectarea condițiilor regimului. Prin urmare, perioada de 180 de zile se epuiza la sfârșitul lunii iunie 2024.

Instanța subliniază, că această soluție nu rezultă dintr-o interpretare extensivă sau analogică a legislației vamale, ci din însăși formularea expresă a art. 427 alin. (19), care stabilește momentul de la care începe calcularea termenului pentru mijloacele de transport introduse anterior intrării în vigoare a Codului vamal.

Prin urmare, reclamantul nu poate opune autorității faptul că mijlocul de transport fusese introdus în anul 2012 pentru a susține că termenul de 180 de zile și, ulterior, termenul de prescripție ar fi început să curgă în anul 2012. O asemenea interpretare ar lipsi de efect juridic norma tranzitorie instituită expres de art. 427 alin. (19) din Codul vamal.

Potrivit art. 110 alin. (1) din Codul vamal, termenul de prescripție pentru notificarea datoriei vamale este de 3 ani de la data la care a apărut datoria vamală.

Așadar, pentru determinarea prescripției nu prezintă relevanță exclusiv data la care mijlocul de transport a trecut pentru prima dată frontiera vamală, ci trebuie stabilit momentul juridic în care s-a născut datoria vamală. Or, în prezenta cauză, obligația de plată a drepturilor de import este legată de nerespectarea condițiilor regimului de admitere temporară, respectiv de neîncheierea acestuia prin scoaterea mijlocului de transport de pe teritoriul vamal sau prin plasarea acestuia sub un alt regim vamal, în condițiile legii. Prin urmare, faptul că mijlocul de transport a fost introdus în anul 2012 constituie un element factual al raportului vamal, dar nu poate fi considerat, în mod automat, momentul apariției datoriei vamale care face obiectul deciziilor de regularizare contestate.

Instanța reține că situația concretă a mijlocului de transport se încadrează în ipoteza prevăzută de art. 318 alin. (6) din Codul vamal.

Potrivit acestei norme, în cazul în care mijlocul de transport rutier nu a fost scos de pe teritoriul Republicii Moldova în termenul prevăzut de legislație, iar acesta nu mai există, fiind distrus sau vândut la piese, biroul vamal încasează drepturile de import. În cauza de față, această situație rezultă nu numai din datele sistemului informațional „Frontiera”, ci și din declarația nemijlocită a reclamantului.

Instanța constată că, în cadrul examinării cauzei contravenționale nr. 419/25, reclamantul a declarat că mijlocul de transport cu numărul de înmatriculare *****(GB)**,** introdus pe teritoriul Republicii Moldova la data de 20.04.2012, a fost dat la piese în același an, invocând, totodată, faptul că nu cunoștea cerințele legislației aplicabile.

Instanța apreciază că această împrejurare nu este de natură să înlăture consecințele juridice ce decurg din nerespectarea obligațiilor vamale. Dimpotrivă, declarația reclamantului potrivit căreia mijlocul de transport a fost dezmembrat și dat la piese confirmă faptul că acesta nu a fost reexportat și că regimul vamal aplicabil nu a fost încheiat prin scoaterea mijlocului de transport de pe teritoriul vamal al Republicii Moldova**.** Or, faptul că mijlocul de transport nu mai exista fizic la momentul controlului vamal nu poate conduce, prin el însuși, la concluzia stingerii retroactive a obligațiilor vamale. Dispariția, dezmembrarea sau valorificarea mijlocului de transport nu echivalează cu executarea obligației de încheiere a regimului vamal în modalitatea prevăzută de legislația vamală. Prin urmare, odată ce reclamantul a confirmat că mijlocul de transport a fost dat la piese și nu a fost scos de pe teritoriul Republicii Moldova, autoritatea vamală era obligată să examineze consecințele juridice ale acestei situații și să aplice dispozițiile Codului vamal referitor la neîncheierea regimului de admitere temporară și la drepturile de import datorate.

În aceste circumstanțe, instanța constată că simpla invocare a faptului că mijlocul de transport a fost dezmembrat încă în anul 2012, precum și necunoașterea de către reclamant a cerințelor legale, nu sunt suficiente pentru a exclude obligațiile vamale aferente acestuia și nu constituie temei pentru anularea actelor de regularizare contestate.

Cu privire la decizia de regularizare nr. 405 din 07.03.2025, instanța reține că aceasta a fost emisă ca urmare a constatării de către autoritatea vamală a neîncheierii regimului de admitere temporară aferent mijlocului de transport cu VIN ***** și a intervenirii consecințelor vamale prevăzute de legislația în vigoare.

Potrivit art. 109 alin. (6) din Codul vamal, decizia de regularizare reprezintă documentul care servește drept dovadă a apariției, modificării și/sau anulării datoriei vamale, inclusiv a remiterii sau rambursării drepturilor de import.

Prin urmare, emiterea unui asemenea act constituie instrumentul juridic prin care autoritatea vamală formalizează și stabilește obligația vamală rezultată din circumstanțele constatate.

În speță, din materialele cauzei rezultă că, la emiterea deciziei nr. 405, autoritatea vamală dispunea de date referitoare la identitatea mijlocului de transport, codul VIN, data introducerii acestuia pe teritoriul Republicii Moldova, faptul neîncheierii regimului vamal și lipsa reexportului. Totodată, reclamantul însuși a declarat că mijlocul de transport a fost dat la piese în anul 2012, circumstanță care confirmă că acesta nu a fost reexportat și că regimul vamal nu a fost încheiat prin scoaterea mijlocului de transport de pe teritoriul vamal.

Instanța reține, de asemenea, că nu poate fi acceptată susținerea reclamantului potrivit căreia datoria vamală ar fi devenit prescrisă prin raportare la anul 2012, întrucât o asemenea interpretare nu ține cont de reglementarea specială prevăzută de art. 427 alin. (19) din Codul vamal, care stabilește modul de calcul al termenului de 180 de zile pentru mijloacele de transport introduse anterior intrării în vigoare a Codului vamal. În consecință, data introducerii fizice a mijlocului de transport în anul 2012 nu poate fi considerată, prin ea însăși, drept momentul de la care urmează a fi calculat termenul de prescripție pentru notificarea datoriei vamale.

În aceste circumstanțe, instanța constată că, la momentul emiterii deciziei nr. 405 din 07.03.2025, autoritatea vamală a acționat în limitele competenței sale și în baza unor circumstanțe de fapt determinate, nefiind identificat un viciu de competență, de procedură sau de aplicare a normelor vamale care să atragă anularea actului administrativ.

Prin urmare, instanța nu identifică un temei juridic pentru anularea deciziei de regularizare nr. 405 din 07.03.2025, susținerile reclamantului referitoare la prescripția datoriei vamale și la consecințele încetării procedurii contravenționale nefiind de natură să înlăture legalitatea actului contestat.

În ceea *ce privește decizia de regularizare nr. 817 din 16.04.2025*, instanța reține că argumentul reclamantului, potrivit căruia actul menționat ar constitui o a doua decizie prin care aceeași obligație vamală ar fi fost stabilită în mod repetat, nu își găsește confirmarea în conținutul și efectele juridice ale acestuia. Astfel, la rubrica 4 a deciziei nr. 817 este indicat în mod expres că actul a fost întocmit pentru „corectarea erorii comise în decizia de regularizare nr. 405 din 07.03.2025”. Prin urmare, actul ulterior nu a fost emis în scopul instituirii unei obligații vamale distincte și cumulative față de cea stabilită prin decizia nr. 405, ci pentru modificarea și regularizarea obligației determinate inițial.

Totodată, analiza conținutului deciziei nr. 817 relevă că autoritatea vamală nu a menținut concomitent două obligații vamale integrale în sarcina reclamantului. Dacă prin decizia nr. 405 mijlocul de transport fusese încadrat la poziția tarifară 8703 32 90 017, ulterior, în urma verificării caracteristicilor tehnice ale acestuia, acesta a fost reclasificat la poziția tarifară 8704 21 99 003. Modificarea încadrării tarifare a determinat, în mod corespunzător, recalcularea structurii și cuantumului drepturilor de import. Totodată, Raportul tehnico-științific nr. 28/10-00104 din 20.03.2025 a fost întocmit ulterior deciziei nr. 405 și a avut relevanță pentru determinarea caracteristicilor tehnice ale mijlocului de transport.

În acest context, prin decizia nr. 817 au fost stabilite spre încasare drepturi vamale și TVA în cuantum total de ***** lei, concomitent cu remiterea sumelor stabilite anterior cu titlu de accize și penalități, în cuantumul prevăzut în actul de regularizare. Prin urmare, efectul juridic al deciziei nr. 817 nu constă în adăugarea unei noi datorii la cea stabilită prin decizia nr. 405, ci în modificarea și recalcularea obligației vamale inițial determinate, ca urmare a corectării încadrării

tarifare a mijlocului de transport. Or, această modalitate de intervenție este compatibilă cu însăși natura juridică a deciziei de regularizare.

Potrivit art. 109 alin. (6) din Codul vamal, decizia de regularizare servește drept dovadă nu doar a apariției datoriei vamale, ci și a modificării și/sau anulării acesteia, inclusiv a remiterii sau rambursării drepturilor de import.

În consecință, emiterea ulterioară a unei decizii de regularizare nu este, prin ea însăși, de natură să demonstreze existența unei duble impuneri. În speță, decizia nr. 817 trebuie privită în legătură directă cu decizia nr. 405, aceasta din urmă constituind actul inițial supus corectării, iar nu o obligație care să fie menținută cumulativ alături de obligația recalculată prin decizia ulterioară.

Prin urmare, instanța constată că susținerea reclamantului privind stabilirea repetată a aceleiași datorii vamale nu este confirmată de conținutul actelor contestate și de modul în care au fost operate modificările asupra obligației vamale, motiv pentru care acest argument nu poate constitui temei pentru anularea deciziei de regularizare nr. 817 din 16.04.2025.

Instanța reține că exercitarea de către autoritatea vamală a atribuției de stabilire și notificare a datoriei vamale reprezintă exercitarea unei competențe legale și nu poate fi calificată drept nejustificată doar prin faptul că reclamantul nu este de acord cu rezultatul regularizării.

În cazul de față, ingerința patrimonială rezultată din stabilirea drepturilor de import are un temei legal, urmărește realizarea obligațiilor vamale prevăzute de lege și este determinată de circumstanțele constatate în privința mijlocului de transport.

Totodată, autoritatea nu a menținut în sarcina reclamantului toate obligațiile stabilite prin prima decizie, ci a efectuat recalcularea acestora și a remis sumele care nu mai rezultau datorate.

Prin urmare, nu se constată că autoritatea ar fi depășit limitele competenței sale sau că ar fi stabilit o obligație lipsită de suport legal.

În concluzie, instanța reține că reclamantul nu a demonstrat existența unor vicii de competență, de procedură sau de aplicare a normelor de drept material care să afecteze legalitatea deciziilor de regularizare nr. 405 din 07.03.2025 și nr. 817 din 16.04.2025.

Prin urmare, instanța constată că actele administrative contestate au fost emise în limitele competenței autorității vamale și cu respectarea cadrului legal aplicabil, iar temeiuri pentru anularea acestora nu au fost stabilite**.**

În ceea ce privește solicitarea reclamantului de a obliga Serviciul Vamal să emită o decizie privind stingerea obligațiilor fiscale aferente mijlocului de transport *****, model *****KA, n/î *****, VIN *****, ca urmare a intervenirii termenului de prescripție, instanța o apreciază ca neîntemeiată. Or, după cum s-a reținut supra, nu a fost constatată intervenirea termenului de prescripție, iar obligațiile vamale au fost stabilite în condițiile și în termenele prevăzute de legislația vamală. Prin urmare, în lipsa temeiului juridic invocat de reclamant, nu se constată existența unui temei juridic care să impună autorității vamale emiterea actului solicitat, motiv pentru care și această pretenție urmează a fi respinsă.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) Cod administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a) - e).

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul administrativ al Republicii Moldova, judecătorul,

h o t ă r ă ș t e :

Se respinge, ca fiind neîntemeiată, acțiunea în contencios administrativ înaintată de avocatul Carp Mircea în interesele lui Plăcintă Nicolae împotriva Biroului Vamal Centru și Serviciului Vamal al RM cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău sediul Râșcani.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul **Veaceslav MARTÎNENCO**